

hvad der er kommet frem her. — Over for det ærede Medlem fra Vangeland (Brandes) vil jeg kun oplyse, at der foreligger her for mig en nyere Statistik om, hvilken Karakter Sygefaskernes Ydelse have for Diebliffet. Det ærede Medlem citerede i den Henseende en Statistik, der laa noget tilbage i Tiden, hvoraf han fik det Resultat, at omtrent Halvdelen af Sygefaskerne i Jylland og paa Sjyn paa den Tid indskrænkede sig alene til at yde Høgehjælp. Her er en Statistik over de sjællandske Sygefasker i den Henseende, og der er Resultatet ganske vist en hel Del forskjelligt. Der er der nemlig af halvandet-hundredede Sygefasker kun 15, der indskrænkede sig til at yde Høgehjælp alene. Om det nu er et Udslag af, at Udviklingen er gaaet i den Retning, at optage Ydelse af Løgehjælp og Medicin i større Omfang end tidligere, kan man ikke deraf slutte; thi denne Statistik omhandler kun Sjælland, medens den, som det ærede Medlem citerede, jo berører Jylland og Sjyn. Jeg vil dog nævne, at Forholdet i den Henseende er taget forskjelligt i de forskjellige Landsdele. — Med Henhyn til Fabriksygefaskerne ytrede det ærede Medlem en Tanke, som han mente skulde kunne forløse Udvalgets Flertal med Vædringsforslaget Nr. 9, idet han nemlig antog, at man kunde tilføje den Bestemmelse, at det Bidrag, som en Fabriksygefasker modtager af Fabrikherren, kun skulde komme de Arbejdere til Gode, der ere i Tjenesten. Jeg tror ikke, at det løser Vanskeligheden; den løses ganske vist paa den af den højtærede Minister antydede Maade, at det hele bliver kun en Mulighed, men ikke en Ret, men det løses ikke paa den Maade, som det ærede Medlem foreslaar; thi det staar for mig fremdeles, at den ubetingede Regel, som er opstillet her, vilde være umulig at gennemføre. Hvis det ærede Medlem vil tænke sig, at en Arbejder har været i en saadan Fabriksygefasker som Arbejder i den paa-gældende Forretning og han forlader den, og rejser maaske til den anden Ende af Landet, hvorledes vil det da være muligt at paastaa, at han vedblivende er Medlem af den Sygefasker? Jeg tror, det støder paa saa mange Vanskeligheder, at det vil være uløseligt. De Vanskeligheder have vi allerede nu, men man søger at komme udenom dem, og jeg tror, at den almindelige Maade, hvorpaa det løses, er, at Arbejderen er Medlem af en anden Sygefasker tillige, og at hans Stilling i denne suspenderes, saa længe han er i en Forretning, der har en speciel Sygefasker, men forlader han denne, indtræder han paa ny i sine gamle Medlemsrettigheder i den første Sygefasker, og

paa anden Maade tvivler jeg paa, det vil kunne lykkes at ordne den Sag.

Med Henhyn til § 6 kan jeg ikke andet end fastholde min Opfattelse, at det næppe gaar an at blive staaende ved blot at udstemme Paragraffens sidste Afsnit, og det forekommer mig, at den højtærede Minister i Grunden delte den samme Opfattelse, at enten skulde man lade begge Afsnit staa, eller ogsaa lade dem bægge udgaa, og jeg er meget stemt for at følge den sidste Udvej. Jeg skal kun gentage, hvad jeg forøvrigt tror, jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet, at der er den store Forskel mellem at fastsætte Doverslytningsvilkårene ved en een Gang bindende Lov og saa at søge en tilsvarende Regel indført i samlede Foreningers Vedtægter, der er den umaadelig store Forskel, at et Misbrug af denne Ret kan øjeblikkelig hæves, naar Bestemmelsen kun hjemles ved Foreningens egne Vedtægter, men at den næsten ikke vil kunne hæves, dersom det staar i den af os vedtagne Lov. Det er et saa væsentligt Henhyn, forekommer det mig, at det maatte tale for at følge den Vej, at lade disse Bestemmelser udgaa. Som sagt, den højtærede Minister har jo nu oplyst, hvorledes denne Paragrafs Historie har været, og jeg haaber, at vi ville kunne finde Anklang for de Anstuelser, jeg er Talsmand for, i det andet Ting, som altsaa er slaaet ind paa den Vej, vi have fortsat videre til det Maal, der foreligger her i Vædringsforslaget.

Der er saa bleven fremdraget det Spørgsmaal, hvad man skal forstaa ved et Medlem og naturligvis særlig, naar der er Tale om at beregne Bidraget af det offentlige ifølge Medlemsantallet, hvem der da kan medregnes som Medlem af en Sygefasker. Den højtærede Minister henviste der til § 1, at man analogisk eller ved en Fortolkning af § 1 i Forbindelse med § 4 vilde komme til en Afgørelse af det Spørgsmaal, hvem der kunde opfattes som Medlem. Jeg tror imidlertid, at Svaret derpaa ligger noget nærmere og mere afgjort i de Vædringsforslag, vi have her til § 16. Jeg mener nemlig, at den Person er Lovligt Medlem af en Sygefasker, som har Udgang til at nyde godt af de Rettigheder, som Sygefasken skal yde sine Medlemmer ifølge Lovens Bestemmelser. Jeg er derfor ikke enig med det ærede Medlem for Københavns 4de Valgfres (Scharling) i, at man skulde komme til at udelukke dem, der ikke yde fuldt Medlemsbidrag. Det er ikke Kontingentsydelsen, som afgør Spørgsmaalet, om den enkelte er Medlem eller ikke, det er det Spørgsmaal, hvorvidt han har Udgang til